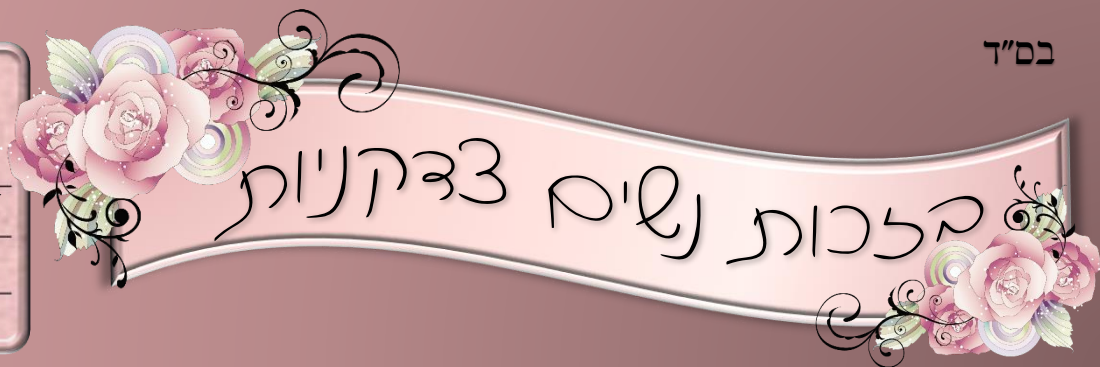

זמני כניסת ויציאת השבת
ע"פ לוח עתים לבינה

בני ברק	ירושלים	נתיבות	הדלקת נרות
18:02	17:47	17:56	צאת השבת וז"ט
18:59	18:57	18:59	רבינו תם
19:34	19:38	19:37	

שבת שלום וחג סוכות שמח
לכל בית ישראל!!!

פנינה לנשמה

זהו אחד הנסיונות הקשים ביותר של דורנו: לעמוד על משמר קדושת עם ישראל ולהדר בצניעות, או לכל הפחות להקפיד על גדריה הבסיסיים, ולהזהר מהסחפות ברוחות הזמן הסוערות. מחובתנו לדון לכף זכות את הנשים המתלבשות בחוסר צניעות, גם אם על פי יחוסן המשפחתי, תפקידן ודרגתן הרוחנית הכללית אפשר היה לצפות מהן להנהגה נאותה יותר, שתהלוך את מעמדן. איש אינו יכול לשער את קשי הנסיונות הניצב לפתחה של כל אחת מהן, את הגורמים הסביבתיים והאישיים המשפיעים על התנהגותן.

עם זאת, אל לנו לתת ליצר הרע להפיל אותנו ברשתו בעקבותיהן. על כל אחת ללמוד בעצמה את הלכות צניעות ולברר באופן יסודי את השקפת גדולי ישראל, ולא להסתפק בהסתמכות על אחרות "שבודאי נוהגות כשורה". הרי אלה הם דברים שבנפשנו ממש – היעלה על הדעת שנסמוך בהם על "כנראה" ו"מן הסתם"?

אין ספק שהנסיון קשה ביותר. בעבר נדרשו יהודים למות על קדוש ה' – למסור את נפשם כדי לא להכנע למאמצי הגויים להעבירם על דתם, בימינו נדרשים אנו לחיות על קידוש ה' – להשקיע את כל כוחותינו בניהול חיינו בדרך ה' האמיתית, גם כשהדבר נוגד את צו החברה. למות על קדוש ה' אפשר רק פעם אחת – ואילו כדי לחיות על קידוש ה' יש לעמוד איתן פעם אחר פעם, ללא לאות, לאורך ימים ושנים.

כאשר עמד יהודי מול גוי שבקש להעבירו על דתו, ברור היה לחלוטין מה נדרש ממנו, ובהירות זו סייעה לו בקבלת ההחלטה האמיצה, לעומת זאת היום, כשאור וחושך משמשים בערבוביה ויהודי עומד מול לגלוגו של יהודי ירא שמים כמותו, ההתמודדות קשה שבעתיים.

עם זאת, עלינו לזכור כי "אין הקב"ה בא בטרוניה עם בריותיו" – הקב"ה אינו דורש מאדם דרישה שאינו מסוגל לעמוד בה – ואם הוא דורש מאיתנו לנהוג בצניעות ולהתלבש בהתאם לגדרים מסוימים – בודאי ובודאי שיש לכל אשה יהודיה הכח לקיים את מצוותו כראוי.

ידוע שכאשר בזמן מסויים ניכרת התרשלות בקיומה של מצוה כלשהי – אותם המעטים המתאמצים לקימה בהידור זוכים לתגמול כפול ומכופל ו"נוטלים שכר כולם". אין ספק כי אבינו הרחמן, שהכל גלוי וצפוי לפניו, מבחין בכל קושי ובכל התגברות, ונאמן הוא לשלם שכר על כל מאמץ, ולפצות בכפל כפליים על כל מחמאה או הערכה חברתית ש"הפסידה" בת ישראל כדי לעשות רצונו בשלמות.

אין ערוך למעלתה של כל התגברות, והלא בדורות אלו, לפי שפלות הדור, כל התגברות ואפילו קלה – שווה כמאות צומות וסיגופים בדורות קודמים.

"כאשר אמר הקדוש האר"י ז"ל לתלמידו הקדוש ר' חיים ויטאל: 'ועכשיו, מפני גרוי החיצונים, יותר חשוב גם עבודה קטנה מבר ישראל יותר מכל אילי נביות שבעולם מדורות קודמים' – וזה היה בימיו, וכל שכן עכשיו, גם תנועה טובה וקטנה של בר ישראל חשוב ומקובל בשמים בלי שיעור וחקר" (שומר אמונים)

ואם בדורו כן – בדורנו השפל על אחת כמה וכמה... אשריה של בת ישראל הזוכה לכך! (גדולי ישראל בביתם)

פינת ההלכה

אסור לאנשים לשמוע קול שירה של נשים ובנות (מגיל שתיים עשרה). האיסור חל, בין אם השירה נשמעת מפי אחת, ובין אם רבות שרות יחדיו. על כן, צריכה כל אישה ובת להזהר, שלא ישמע קול שירתם לזרים.

והסתגל, ואת המנגינה הזו אי אפשר להפסיק – פשוט לומר תודה! ויהי היום, ולפני מוריס נקלעה עיסקה ריווחית במיוחד, המצריכה תשלום מיליון דולר במזומן – עוד באותו היום. אך מה יעשה וכבר אמש השקיע את כל הונו הנזיל בעיסקה אחרת, ומנין יבוא עזרו להשיג כאן ועכשיו עוד מיליון דולר במזומן? הוא בודק ומחפש בחשבונות הבנקים והחברות השונות שבבעלותו – ובכולם מעלה חרס. כל כספו מושקע באפיקים ארוכי טווח, אין לו מהיכן לקחת מיליון דולר, שהוא כה זקוק להם עכשיו!

כמו מאליהן, נישאות עיניו בתודה למעלה, אל בורא עולם. 'תודה אבא על הקושי הזה, אני בטוח שזה טוב עבורי, תודה!' – עיניו נישאות, פיו ממלמל, לבו נרגש. הוא כבר התרגל לעשות כך, ועדיין, בכל פעם שהוא מודה – לבו מתמלא התרגשות וגילה, גם הפעם. ובדיוק אז – חוט מחשבתו נקטע בצלצול טלפון מחבר טוב... 'בקצרה, כן?' – עונה מוריס בקוצר רוח. 'הכי קצר בעולם' – משיב החבר ויורה מיד: 'יש לי מיליון דולר בחשבון, שאני צריך להיפטר מהם למשך חודשיים. אני יכול להעבירם אליך לחודשיים?' – שואל החבר, ומוריס חש כאילו התקשרו אליו מהלוטו...

דקות בודדות עברו, העברת זה"ב בוצעה, מיליון דולר שכנו לבטח בחשבוננו של מוריס – שהעביר אותם מיד לביצוע העיסקה הדרושה. עברה פחות משעה עד שמוריס שב ונשא עיניו לה', מודה מעומק לבו על הנס שהתחולל גם הפעם כשההודאה פתחה לו את השערים והביאה לו מיליון דולר טבין ותקילין, בדיוק ברגע הנכון...

וסיפור זה, אותו סיפר מוריס בעצמו לרב בית הכנסת בבולטימור – הרב פוקס שליט"א, וממנו הגיע הסיפור אל הגה"צ רבי אלימלך בידרמן שליט"א, פותח בפנינו צוהר לעוצמתה של ההודאה, לכוחה העצום לפתוח שערי חסד ורחמים

היא בדיוק זו – לגרום לך לשאת עיניים מודות למעלה, ומשתעשה כך תיוושע. ובשניה, שגם אם חלילה לא תיוושע, ייקל עליך לעבור את הקושי הזה, מתוך הבנה שזה טוב עבורך! היהודי סיים את דבריו, ונפרד ממוריס בברכה חמה. מוריס מיהר לקרוא לרעייתו, ויחד הם התאמנו לומר תודה על משהו שעד לפני רגע היה הרע בחייהם, ועכשיו הם צריכים גם להאמין שהוא טוב וגם להודות על כך. בתחילה זה לא היה קל, אך עם הזמן קנתה ההודאה שביתה בליבם, והם חשו קירבת אלוקים גדילה והולכת, תחושה של חיבור אמיתי עם אבא שבשמים. רגשות התודה שכבשו אותם, היו להם למשיבי נפש ומחזקי רוח, והעצימו את יכולתם להתמודד עם הנסיון.

אך לא זו בלבד, חלפה תקופה לא ארוכה, וסוף סוף התבשרו מוריס ורעייתו כי נושעו, ולתקופת השנה חבקו תינוק קטן וחמוד, תינוק של הודאה נרגשת עוד מלפני שנוצר בכלל... את ההתרגשות אי אפשר לתאר, את השמחה שפרצה גבולות כל מילים לא יוכלו לספר. מוריס ורעייתו התהלכו כשיכורים משמחה, ושפתותיהם ממשיכות – כמובן – להודות!

ואת דרך ההודאה, לא זנח מוריס גם לאחר שנושע. הוא התרגל לסגנון החיים הזה, לצורת הדיבור הזו. אינספור פעמים ביום נשא עיניים השמימה ואמר תודה לאבא, על מה שהצליח, וגם על מה שלא הצליח. על דברים שהלכו בקלות, ועל קשיים עימם התמודד. הוא כבר התרגל

בולטימור שבארצות הברית, שעת ערב מוקדמת בשכונת הווילות המקומית. וילות אמרנו, אך נכון יותר לומר 'שכונת הטירות'. כי באותה שכונה, כל וילה טירה, כל בית ארמון...

ובאחד היפים שבהם, התגורר משה – מוריס. מוריס היה אדם עשיר מאוד, מעשירי בולטימור. הוא חי בטירה מפוארת, לא חסר לו דבר, מלבד דבר אחד, משמעותי וכאוב מאוד, שהעיב על אושרו: העובדה שחלפו שנים רבות מעת נישואיו, ועדיין ביתו ריק מכל ילד או ילדה. הבית הענק שומם, משרתים הילכו בו, מחפשים מה לנקות ולסדר בבית בו אין ילדים...

באותו ערב, נקש בדלת ביתו יהודי מארץ ישראל, הפועל לעזרת אחיו שבמצוקה. כמפעם לפעם הגיע להתרים את מוריס למען אחיו, וגם בפעם הזו ציפה לקבל מתת יד נדיבה, ולהמשיך מיד לכתובת הבאה. אלא שהפעם, הגיע בדיוק ברגע בו כאבו של מוריס עלה על גדותיו וגרם לו להתפרץ בבכי תמרורים, תוך שהוא מספר על שנות ההמתנה הארוכות והמייסרות החולפות עליו ועל רעייתו בבדידות כה קשה, כשקול הבכי הנכסף טרם נשמע בין כותלי הבית... כאבו של מוריס נגע ללבו של היהודי שלפניו, והוא השיב לו כדברים הבאים: 'אומר לך את האמת. אני יכול רק להשתתף עימך בכאבך, להיאנח עימך, וגם להתפלל עליך. מי אני שיאמר לך במה כדאי להתחזק, או יגלה את אוזנך על דבר סגולה שלא ידעת ממנה. ובכל זאת, עצתי אליך היא להתחזק מעתה ואילך לומר תודה להשם על הנסיון הזה, פשוט להודות על להשם במילים פשוטות וברורות על שלא זכית בילדים, להגיד לו תודה!'

האיש שתק לרגע, והמשיך: 'ראה נא. הלא אנו יודעים ומאמינים שהשם לא עושה רע לבניו. אם הוא נתן לך את הקושי הזה – בהכרח שזה טוב עבורך, ולכן כדאי לך להודות לו על הטוב הזה – למרות שאינך מבין מה טוב בו. ואז תרוויח בכפליים: בראשונה, יתכן שמטרת הנסיון שלך

את מתנת ההודאה ונעצים אותה בליבנו – כך נזכה שהיא תפתח בפנינו שערי שמים לשפע ישועות, עליהן נשוב ונודה מכל הלב!
(דרשו)

הבה נאמץ את המסר הזה בחג הסוכות – חג ההודאה והשמחה, ונטמיע בליבנו שההודאה לה' אינה רק כתוצאה מתנאים טובים ומשופרים, אלא ההיפך – נישאת במלוא עוצמתה ויפעתה גם בתנאים הפחות טובים. וככל שנקרב אל ליבנו

בשמים. כי כשיהודי מודה לה' מכל הלב, גם על הקושי, גם על הצרה ועל ההתמודדות, גם על מה שחסר לו בחיים – הוא יוצר חיבור וקשר איכותי עם בוראו, והקשר הזה פותח את השערים להעניק לו ולמשפחתו אוצרות שפע וטובה.

קוה אל ה'

הכנסנו פגז בקנה, ולפני שגורו אמר המפקד: "חבר'ה, כולם ביחד צועקים את התפילה". צעקנו כולנו בקול גדול: "שהכל נהיה בדברו!" והפגז פגע בול... הטנק המצרי נמוג בעשן!
אמר המפקד: "זה עוזר!" ושוב, הכנסנו פגז, צעקנו כולם את הברכה – וקלענו! הטנק עלה בסערה השמימה...

כך עשינו מספר פעמים... עוד טנק מצרי ועוד טנק מצרי. המצרים היו בטוחים שהם נקלעו לקרב מול אוגדת שריון גדולה, ונסוגו במהירות לאחור אבדות כבדות.

"עכשיו תגידו לי", סיים החבר, "אם ברכה זו 'עבדה' על טנקים, היא לא תעבוד על אבטיח?"

מובא בשם האדמו"ר רבי מרדכי מלכוביטש זצ"ל, שברכת "שהכל נהיה בדברו" הנה סגולה להמתקת הדינים. (הגני בידן)

כעת הופנו העיניים אל הטוען 'שהכל'. "למה אתה כל כך בטוח בעצמך?" שאלוהו חבריו.

אמר להם, שמעו את הסיפור הבא, ותבינו:

בהיותי בצבא שרתי בשריון על טנק גדול. בזמן מלחמת יום הכיפורים היינו בסיני על פלוגת טנקים קטנה, וקבלנו פקודה להפציץ כל טנק מצרי.

לפתע הוקפנו מהמארב בעשרות טנקים מצריים, טנקים לידינו חטפו פגיעות ישירות והמצב היה נראה אבוד.

במצב כזה, נזכרים להתפלל... מפקד הטנק שאל: "האם משהו מהחיילים ידע בעל פה איזו תפילה, אולי זה יעזור..." אף אחד לא ידע!

לפתע נזכר אחד החיילים: "כשאני מבקר את סבי, הוא נותן לי שוקולד ואומר לי לברך 'ברוך אתה... שהכל נהיה בדברו'. רק את התפילה הזו אני מכיר, אולי זה יעזור..."

שהכל נהיה בדברו של הקב"ה

יהודי צעיר שחזר בתשובה הזמין אליו קבוצת חברים לשעבר לביקור, על מנת לקרב כפי האפשר את ליבותיהם לאביהם שבשמים. הביא כיבוד וישבו לשוחח. בין שאר הכיבוד שהגיש לפניהם היה אבטיח.

המארח יצא למטבח להכין או להגיש כיבוד, ובינתיים אמרו החברים: "מן הסתם הוא רוצה שנברך על האוכל. מה מברכים על אבטיח?"

התפתח ביניהם דיון. אחד אמר: "נראה לי שברכתו 'בורא פרי העץ', הוא הרי פרי". השני אמר: "נראה לי שברכתו 'בורא פרי האדמה'".

אמר להם השלישי: "חבל על הויכוח, אני בטוח במאת האחוזים שברכתו 'שהכל נהיה בדברו', תסמכו עלי!" הוא דבר בכזו להט ובכזו סמכותיות, בטוח שברכתו 'שהכל'!

נכנס המארח, שמע את הויכוח והכריע – "בורא פרי האדמה".

נצור לשונך

עוד יש מעלה גדולה וקדושה המסתעפת משמירת הלשון, והיא מידת השלום. כידוע שעל ידי שמירת הלשון מסיר מעל עצמו קנאת אנשים, וכל אחד יאהבנו וימסור לו סודותיו ולא ידברו עליו לעולם. והוא מידה במידה, כמו שראיתי כתוב בשם האר"י ז"ל.

ונמצא שמי שמביא לידי שלום, וכבר ידועה גדולת השלום, כמו שאמרו חז"ל, שאפילו אם יש, חס ושלום, בישראל עוון עבודה זרה, אך שלום ביניהם, אומר הקב"ה לשטן, שאל יגע בהן. והמרגיל את עצמו לספר דברים טובים על חברו, זוכה שיקראהו הקב"ה בשמו, שהוא שלום, כמו שכתוב: "ויקרא לו ה' שלום" (שופטים ו כד). ולהיפך חס ושלום נקרא בשם רע, כמו שאמרו חז"ל: כל מי שמדבר עם חברו ואוכל ושותה עמו ומדבר עליו לשוה"ר, הקב"ה קורא אותו רע, שנאמר "מרמה בלב חרשי רע" (משלי יב כ). וכל מי שאינו אוכל ושותה עמו ואינו נושא ונותן עמו (פרוש: שלא קבל מאיתו שום טובה) ומספר עליו דברים טובים, הקב"ה קורא אותו שלום, שנאמר "וליעצי שלום שמחה" (שם).

שביבי אור

מארבעת המינים, שוב אי אפשר לקיים מצוה זו. אותה אחדות שבין איש לרעהו הבאה לידי ביטוי בארבעת המינים, היא אותה סוכת שלום עליה נצטוינו, והם אלו המביאים לידי שמחה אמיתית, שהשיא שלה הוא בשמחת תורה. (דורש טוב)

הקשר ביניהם. ארבעת המינים הם כנגד ארבעה סוגי האנשים שיש בכלל ישראל, אלו שיש להם תורה ומעשים טובים, אלו שיש בהם רק תורה בלי מעשים טובים או רק מעשים טובים בלי תורה, ואלו שאין בהם לא תורה ולא מעשים טובים.

בסוכות כולם שווים. אנחנו אוגדים את כל המינים הללו יחדיו, מבטלים את המחיצות שבין איש לרעהו, כי הרי אם יחסר אפילו מין אחד

ופרוש עלינו סוכת שלומך

לא בכדי נקראת הסוכה "סוכת שלום". הרי כל הסיבות לכך שאין שלום בין אדם לחברו, הן בשל תחושת הרכושנות. החשש של האדם מפני הזולת, הקנאה, התחרות, החשדנות, ושאר המדות הרעות הנובעות מאותה תחרות שבין אדם לזולתו. אבל כאשר יוצאים מדירת הקבע אל דירת העראי, כאשר חיים בתחושה כי כל העולם הזה אינו אלא דירת עראי, אין כל סיבה לפרוד ולמחלוקת.

לכן הסוכה מביאה שלום בין אדם לחברו, ויחד עם זה היא מביאה לשמחה אמיתית.

זהו גם הקשר הישיר בין מצות סוכה, לבין מצות ארבעת המינים. המבט השטחי אומר שמדובר בשתי מצוות שונות, אבל חז"ל מגלים לנו את

להצטרפות
להלכה יומית
בצניעות

055-6747443

חכמת נשים

הרבנית בת שבע אסתר קניבסקי ע"ה (י"ז תשרי תשע"ב)

הלימוד לדורות שעלינו ללמוד מהרבנית

לכל הזכרונות הרבים מהרבנית ע"ה מכנה משותף אחד – אשה שהתנהגה במירב הפשטות. מטבח, בישולים, תהילים, לכביות עצומה ואמהות אמיתית וכנה. וכל זה, יחד עם יחס עמוק ומופלא של קרבה טהורה לרבנו שליט"א. קרבת הלב שאין כמותה ומסירות שאין דומה לה. סיפר רבי יוסף ש' מאיר: תמיד בדרך לשמחות משפחתיות הרב והרבנית נכנסו לשבת יחדיו למכונית. כי כך נוסעים ברכב לשמחה משפחתית.

... ומה למעשה? מה יכולים אנו, אנשים פשוטים כמותנו ללמוד מהרבנית ע"ה?

שכדי להגיע לדרשתו של רבי עקיבא "איש ואשה זכו שכינה ביניהן", ניתן גם ללמוד כל היום בהתמדה עצומה, גם לקבל מאות אנשים או נשים בכל יום, וגם לבנות הרמוניה משפחתית נהדרת. עם תשומת לב, דאגה לשלום הבעל/ האשה ומסירות כנה.

בלי לעשות או לדבר גבוהה גבוהה, מבלי לנסוע לטיולים רחוקים או לרכוש מתנות יקרות ערך, אלא דוקא ע"י מסירות והבנה הדדית, חום ותשומת לב אמיתית, ניתן לחיות יחד כ"כ יפה וכ"כ פשוט.

לדאוג לכל העולם מצד אחד, אך לדאוג לבעל ולחינוך הילדים ה"פרטיים", מצד שני. קשר איתן בין בני המשפחה, קשר שמוסיף אפילו לתורתו של גדול הדור, הוא הערובה לשלמות הבית. ואת זה, כך לעניות דעתי, גם אנחנו יכולים ללמוד מהרבנית ע"ה. (גדולי ישראל בביתם)